

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/80/2024
Identifikačné číslo spisu:	6723010579
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6723010579.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvinenému I. Z. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 25. marca 2025 v Bratislave o dovolaní obvineného I. Z. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. februára 2023, sp. zn. 5To/2/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. Z. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 9. decembra 2022, sp. zn. 6T/51/2022, uznal obvineného I. Z. vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 15. júla v čase okolo 15.00 hod. v meste F., okres F., na sídlisku F. C., na C. ulici, v parku, pri detskom ihrisku, na mieste verejnosti prístupnom, fyzicky napadol poškodeného D. I., nar. XX. Q. XXXX, trvale bytom F., I. I. XXXX/X, t. č. bezdomovec, ktorého poznal, ako otca svojej priateľky a to tak, že si prisadol k poškodenému, spolu pili alkohol a po vzájomnom slovnom konflikte ho kopol svojou nohou do oblasti tváre, na čo sa poškodený zosunul na zem na chrbát a tam ho opakovane kopal do tváre, do krížov a dupal mu po bruchu, pričom mu niekoľkokrát povedal „ja ťa zabijem ty sviniar, ty špina“, následne zobral do ruky sklenenú fľašu a touto udrel opakovane poškodeného do tváre, čím poškodenému D. I. na základe znaleckého posudku č. 123/2022 z odboru súdne zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, spôsobil zranenia a to zlomeninu oblúka jarmovej kosti vľavo, zlomeninu jarmového výbežku čelovej kosti vľavo, zlomeninu vonkajšej steny ľavej očnénice, triestlivú zlomeninu nosovej kosti, zlomeninu prednej steny čeľuste vpravo a zlomeninu alveolárneho výbežku čeľuste vpravo a súčasne viacpočetné kožné tržné rany v oblasti čela a nad ľavým nadočnicovým oblúkom, pričom vzhľadom na predpokladanú vysokú intenzitu úderov do tváre mohlo dôjsť k poškodeniu mozgu, pri

mierne inom smerovaní mohlo dôjsť k poškodeniu - pomliaždeniu očnej gule buď zakrvácaním do vnútroočného priestoru, alebo aj odchlípením sietnic, čo by malo za následok trvalé poškodenie zraku, a teda podľa predmetného znaleckého posudku možno konštatovať, že došlo k priamemu ohrozeniu životne dôležitého orgánu - mozgu a vzniklo aj priame ohrozenie životne dôležitého zmyslového orgánu - oka, so stanovenou dobou liečby a dobou PN na 28 dní, a tak konal, hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen z 11. apríla 2022, sp. zn. 1T/12/2022, právoplatným 17. mája 2022, uznaný vinným z prečinov výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok 4 (štyri) mesiace, ktorého výkon sa mu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky, tiež trest zákazu pobytu v C. O. Y. - F. na 3 (tri) roky a trest zákazu pobytu na Železničnej stanici Mesta Zvolen a v jej okolí na 4 (štyri) roky a hoci bol v blokovom konaní OO PZ Zvolen blokom na pokutu nezaplatenú na mieste č. bloku A 22 00468605 právoplatným 8. decembra 2021 postihnutý za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov pokutou vo výške 10 eur.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 155 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 39 ods. 2 písm. a), § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenú S. F. C., a. s., J. XX, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX, náhradu škody titulom zaplatených liečebných nákladov vo výške 3.312,57 eur.

Uznaniu viny predchádzalo vyhlásenie obvineného, že je vinný, okresný súd postupom podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného, podľa 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obvinený priznal spáchanie skutku, nevykoná, a vykoná len dôkazy súvisiace s prípadným výrokom o treste, náhrady škody alebo aj ochranným opatrením (zápisnica o hlavnom pojednávaní z 9. decembra 2022, č. l. 286 - 295).

Prokurátorka napadla uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním (v neprospech obvineného proti výroku o treste), ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením zo 7. februára 2023, sp. zn. 5To/2/2023, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Okresný súd Zvolen uznesením z 29. novembra 2023, sp. zn. 1Nt/23/2023, rozhodol tak, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh na povolenie obnovy konania odsúdeného I. Z., ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 9. decembra 2022, sp. zn. 6T/51/2022, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. februára 2023, sp. zn. 5To/2/2023, zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Obvinený podal proti uvedenému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorú Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 15. februára 2024, sp. zn. 4Tos/8/2024, zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 28. februára 2024 a jeho obhajcovi 11. marca 2024, podal obvinený najprv sám 4. marca 2024 (č. l. 74) a následne 12. septembra 2024 prostredníctvom na dovolacie konanie ustanoveného obhajcu dovolanie (č. l. 86 - 87) a to bez uvedenia dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Z podania obvineného nebolo možné ustáliť, či sa domáha podania dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Tos/8/2024, keďže poukazoval na uvedené konanie a súčasne na ním vytýkané pochybenie v súvislosti so zahladením odsúdenia.

Obhajca obvineného výslovne označil, že podáva dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Zvolen z 9.

decembra 2022, sp. zn. 6T/51/2022, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. februára 2023, sp. zn. 5To/2/2023, právoplatným 7. februára 2023 s tým, že poukázal na to, že okresný súd konal o povolení obnovy konania. Neskôr konal aj o dovolaní, ktorý podal odsúdený, ale toto vzal späť. Okresný súd uznesením z 29. novembra 2023, sp. zn. 6T/51/2022 (správne 1Nt/23/2023, pozn.), zamietol návrh na povolenie obnovy konania; návrh odôvodnil tým, že súd v pôvodnom konaní pri ukladaní trestu a aplikácii § 38 ods. 5 Trestného zákona, prihliadal aj na odsúdenie, ktoré mu bolo uznesením Okresného súdu Zvolen z 8. marca 2023, sp. zn. 2Nt/2/2023, právoplatným 6. júna 2023, zahladené. Pokračoval, že na verejnom zasadnutí zotrval na svojom návrhu, ako aj na dôvodoch v jeho návrhu uvedených a uviedol, že aplikácia § 38 ods. 5 Trestného zákona bola použitá nezákonne, a to s poukazom na uznesenie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2Nt/2/2023 o zahlazení jeho odsúdenia na základe žiadosti odsúdeného z 26. januára 2023. Uvedenú skutočnosť považoval odsúdený za skutočnosť súdu skôr neznámu, od ktorej potom odvodil svoj návrh na povolenie obnovy konania. Okresný súd však návrh zamietol s tým, že nešlo o novú skutočnosť, ale o skutočnosť, ktorá bola odsúdenému známa a mal ju predniesť v základnom konaní a najmä v odvolacom konaní pred krajským súdom. Okresný súd uvažoval o inej forme nápravy odsúdenia a uloženia trestu v inom konaní. Z kontextu obidvoch rozhodnutí, je podľa odsúdeného zrejmé, že v konaní nemuselo dôjsť k uloženiu prísnejšieho trestu za predpokladu, že súdy by postupovali s náležitou starostlivosťou pri vedení konania a najmä pri lustrácii konaní odsúdeného, ktoré na súdoch prebiehajú, predovšetkým krajský súd mal o odvolaní rozhodnúť až po rozhodnutí okresného súdu o žiadosti o zahlazenie odsúdenia, lebo o tom konanie prebiehalo a bolo aj kladne skončené, ale mesiac po zamietnutí odvolania. Súdy podľa odsúdeného nepostupovali s náležitou starostlivosťou a nepreverovali tu skutočnosti, ktoré boli v prospech odsúdeného a mali zásadný vplyv na ukladanie trestu. Odsúdený sa domnieval, že išlo o zásadnú prekážku v konaní na odvolacom súde, lebo od skočenia konania o zahlazení záviselo rozhodnutie o výške trestu. Dodal, že pre prípad zahlazenia predchádzajúceho odsúdenia, by musel súd ukladať miernejší trest odňatia slobody.

Ďalej obhajca obvineného argumentoval, že okresný súd už v konaní o žiadosti na povolenie obnovy konania, na verejnom zasadnutí poukázal na dátumy oboznamovaných rozhodnutí, ktoré považoval za rozhodujúce. Rozsudok Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 6T/51/2022, ktorým bol odsúdený uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, bol vydaný 9. decembra 2022. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tos/2/2023, ktorým bolo odvolanie okresného prokurátora zamietnuté, bolo vydané 7. februára 2023. Obhajca obvineného poznamenal, že odsúdený podal návrh na zahlazenie odsúdenia na Okresný súd Zvolen 26. januára 2023 a o tejto žiadosti bolo rozhodnuté uznesením sp. zn. 2Nt/2/2023 z 8. marca 2023. Z uvedeného potom podľa neho vyplýva, že o rozhodnutí o zahlazení odsúdenia síce okresný súd a ani odvolací súd vedomosť nemali, pretože v čase ich rozhodovania toto rozhodnutie ešte neexistovalo. V tejto súvislosti ďalej poznamenal, že minimálne krajský súd musel mať vedomosť o žiadosti odsúdeného o zahlazenie odsúdenia, ktorá bola súdu doručená 26. januára 2023 a odvolací súd o odvolaní prokurátora rozhodoval až 7. februára 2023. Na verejnom zasadnutí odsúdený uviedol, že odvolací súd mal počkať na rozhodnutie o zahlazení odsúdenia a až následne rozhodnúť o odvolaní, čo by malo vplyv na rozhodnutie o treste odsúdeného. Poznamenal, že predovšetkým by sa nezvyšovala dolná hranica trestnosti o jednu polovicu, ale zostala by základná sadzba. Okrem toho v súčasnosti právna úprava ustanovuje aj za pôvodných podmienok zvýšenie dolnej hranice trestnosti len o jednu tretinu. Konštatoval, že ide o podstatný rozdiel v ukladaní trestov. Z uvedeného hľadiska by bolo podľa neho možné toto podanie posúdiť aj ako návrh na zníženie trestu v zmysle zmeny právnych pomerov a trestnosti podľa aktuálneho právneho predpisu. Dodávajúc, že obhajca zastával v pôvodnom konaní názor, že vzhľadom na uvedené je namieste obnovu konania povoliť z dôvodu zásady jednotnosti konania pred súdom, alebo zásady prejednávania všetkých vecí v jednom spoločnom konaní; súdy sa však s týmto nestotožnili, lebo skutočnosť poznatku o prebiehajúcom konaní o zahlazenie odsúdenia nevedeli podradiť pod dôvod na obnovu konania a k jednotnosti konania a spoločného prejednávania vecí nezaujali žiadne stanovisko; odporučili v podstate iný spôsob nápravy.

Obhajca obvineného uviedol, že vidí naplnenie dovolacieho dôvodu v nesprávnom právnom posúdení trestnosti a nesprávnom použití iného hmotnoprávneho predpisu v oblasti základných princípov konania. Namietal, že recidíva je súčasťou skutku, za ktorý bol odsúdený a mala podstatný vplyv na posudzovanie výšky uloženého trestu. Súdy sa však týmto nezaoberali a to na škodu odsúdeného.

Odsúdený vychádzal z toho, že v tomto jednotnom konaní nastala prekážka litispendencie (prekážka iného začatého konania, ktorého výsledok má zásadný vplyv na rozhodnutie o uloženom treste). V danom prípade podľa neho neprebehla lustrácia konaní na dotknutom súde ku dňu rozhodovania krajského súdu o opravnom prostriedku. Táto skutočnosť bola minimálne jednému súdu, teda aspoň okresnému súdu podľa odsúdeného známa, lebo o ňom prebiehali dve konania na dotknutých súdoch. Pokiaľ okresný súd registroval podanie žiadosti o zahľadenie a tým aj začaté konanie o zahľadení a registroval aj prebiehajúce konanie o tej istej osobe na krajskom súde, tak bol povinný informovať krajský súd o takom konaní, ktoré už registroval a teda aj o ňom konal na prvom stupni. Okresný súd podľa odsúdeného pochybil, ak žiadosť o zahľadenie a začatie konania nevyľustroval a preto ani neinformoval o prekážke litispendencie konajúci krajský súd. Ak by tak bol urobil, tak by krajský súd mal prekážku začatého konania v rozhodovaní o uložení trestu, lebo išlo o podstatnú prekážku správnosti a zákonnosti rozhodovania. Okrem toho i krajský súd mal podľa odsúdeného možnosť vykonať informačné lustrovanie o prebiehajúcich konaniach u totožnej osobe.

Dovolateľ sa domáhal, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku o treste z dôvodu zahľadenia predchádzajúceho odsúdenia a aby sám rozhodol o uložení miernejšieho trestu u odsúdeného a to aj s prípadným ohľadom na súčasné hranice trestnosti a princípy ukladania trestov.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných s poukazom na § 368 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedla, že je potrebné akcentovať, že okresný súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu rozhodoval správne, keďže v čase jeho rozhodovania nebolo zahľadené rozhodnutie, vo vzťahu ku ktorému uplatnil § 38 ods. 5 Trestného zákona v znení účinnom do 5. augusta 2024. Preto jeho rozhodnutie nemožno podľa prokurátorky považovať za nezákonné. Taktiež je podľa prokurátorky potrebné uviesť, že ani v čase rozhodovania krajského súdu nebolo toto rozhodnutie zahľadené, pričom krajský súd rozhodoval len o odvolaní prokurátorky, keďže odsúdený odvolanie nepodal. S poukazom na § 371 ods. 5 Trestného poriadku prokurátorka konštatovala, že čo do výmery trestu sa rozhodnutím súdov zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného, nakoľko síce súd prvého stupňa aplikoval § 38 ods. 5 Trestného zákona v znení účinnom do 5. augusta 2024 (v čase rozhodovania sa jednalo o zákonnú aplikáciu tohto ustanovenia, keďže rozhodnutie zahľadené nebolo), avšak súd zároveň pri ukladaní trestu použil § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, teda pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu a ukladal trest pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorý je aj vzhľadom na kriminálnu minulosť odsúdeného a ostatné okolnosti primeraný. Tiež z opatrnosti poukázala na § 372 ods. 1 Trestného poriadku a dala na zváženie, či je odsúdený oprávnený podať dovolanie, keďže nepodal riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu okresného súdu a krajský súd zamietol odvolanie prokurátorky, ktorá sa domáhala uloženia vyššieho trestu, teda nerozhodol v neprospech obvineného.

S poukazom na uvedené skutočnosti prokurátora navrhla podané dovolanie odmietnuť podľa § 382 písm. c) resp. písm. d) Trestného poriadku.

Podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 28. februára 2025 s názvom „DODATOK - K Dovolaniu, ktoré podal obhajca JUDr. Emil Vaňko na Najvyšší súd SR“ obvinený nad rámec už vyššie uvedenej argumentácie uviedol, že aplikácia § 38 ods. 5 bola použitá v pôvodnom konaní 6T/51/2022, jednalo sa podľa neho o zákonnú aplikáciu ktorá bola v tom čase účinná. Podľa obvineného Okresný súd Zvolen 1Nt/23/2023 vedel a bol si vedomý toho, že sa rozhoduje o zahľadení odsúdenia; taktiež vo svojom stanovisku uviedol, že mal upovedomiť krajský súd o tom, že na okresnom súde prebieha konanie o zahľadení odsúdenia. Obvinený citoval uznesenie Okresného súdu Zvolen z 29. novembra 2023, sp. zn. 1Nt/23/2023, že „Súdu je zrejmé, že žiadosť odsúdeného o zahľadenie odsúdenia bola podaná ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu, avšak je potrebné poznamenať, že odvolací súd o uvedenej žiadosti vedomosť nemal a odsúdený bol v tomto smere pasívny, keď na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 07.02.2023 sa o podanej žiadosti na zahľadenie odsúdenia vôbec nezmienil. Napriek uvedenému je dôležitá práve skutočnosť, že v čase rozhodnutia odvolacieho súdu ešte rozhodnutie o zahľadení odsúdenia neexistovalo.“

Podľa názoru obvineného zo strany Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 1Nt/23/2023, sa dá toto považovať za zavádzajúce, nakoľko si žiadosť o zahľadanie odsúdenia podal, čiže bol aktívny - v tomto smere uviedol, že v tomto jednotnom konaní nastala prekážka litispendencie; nie je podľa neho možné obidve konania považovať za dve samostatné konania.

Obvinený zopakoval argumentáciu ohľadom okresným súdom nevykonanej lustrácie a neinformovania o prekážke litispendencie konajúci krajský súd. Podľa neho mal krajský súd prerušiť konanie alebo aspoň odročiť do právoplatného skončenia konania o žiadosti o zahľadanie odsúdenia a na základe jeho výsledku mal podľa obvineného potom rozhodnúť o uloženom treste alebo mal rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie okresnému súdu, ktorý by už potom prihliadol na zahľadanie odsúdenia a ktorý by potom uložil trest podľa iných a zásadných pravidiel a teda aj podstatne miernejší trest.

Obvinený tiež poukázal na novelu Trestného zákona v spojení s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 3/2024 (ktorý následne citoval) so spätnými účinkami, resp. retroaktivitou zákona priaznivejšou pre páchatel'a. Rovnako poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. januára 2013, sp. zn. 2 Tdo 69/2012.

Obvinený požiadal dovolací súd, aby mu bol vymeraný trest podľa priaznivejšej právnej úpravy za použitia § 38 ods. 3 a bola mu zvýšená dolná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu a za použitia § 39 ods. 2 mu bol vymeraný priaznivejší trest. Požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby na základe novely Trestného zákona v spojení s vyššie uvedeným nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zbral do úvahy tieto skutočnosti so spätnými účinkami keďže zákon povoľuje retroaktivitu zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd zistil, že dovolanie podal obvinený síce v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) a s obsahovými náležitosťami uvedenými v § 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, ale bez splnenia zákonnej podmienky uvedenej v § 372 ods. 1 Trestného poriadku, teda bez využitia svojho zákonného práva podať riadny opravný prostriedok, o ktorom by bolo rozhodnuté a také zistenie vylučuje vecný prieskum napadnutého rozhodnutia ako takého (dovolateľom uvádzaných pochybení) a je dôvodom odmietnutia dovolania z formálnych dôvodov podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku.

Úvodom dovolací súd konštatuje, že z obsahu podaní možno dospieť k záveru, že dovolanie obvineného prvotne smeruje proti rozhodnutiam, ktoré boli vydané v konaní o povolení obnovy konania. Najvyšší súd však z obsahu kvalifikovaného dovolania podaného prostredníctvom ustanoveného obhajcu dospel k záveru, že toto smeruje proti rozhodnutiam pôvodného konania, v ktorom sa nestotožnil s výrokom o treste, ako už bolo konštatované vyššie.

V prvom rade sa však žiada pripomenúť, že z predloženého spisového materiálu vzťahujúceho sa k predmetnej veci vyplýva, že obvinený I. Z. sa osobne zúčastnil hlavného pojednávania 9. decembra 2022 (ako aj jeho obhajca) (č. l. 286), na ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Na tomto hlavnom pojednávaní obvinený (po riadnom poučení v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný a je mu to ľúto a po kladnom zodpovedaní otázok uvedených v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku okresný súd jeho vyhlásenie prijal (č. l. 288 - 289). Rovnako zo spisového materiálu vyplýva, že proti rozsudku Okresného súdu Zvolen z 9. decembra 2022, sp. zn. 6T/51/2022, podala prokurátorka odvolanie v neprospech obvineného proti výroku o treste, o ktorom Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 7. februára 2023, sp. zn. 5To/2/2023, rozhodol tak, že ho ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku por. oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

Za tejto procesnej situácie je tak v zmysle vyššie citovaného § 372 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku dôvodné konštatovať, že obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 nemôžu podať dovolanie, nakoľko obvinený sám odvolanie proti výroku o treste (ako proti výroku, ktorý po prijatí vyhlásenia o vine, bolo možné napadnúť odvolaním) nepodal. Odvolanie podal prokurátor, a to v neprospech obvineného, pričom odvolací súd zamietol riadny opravný prostriedok prokurátora - a teda nerozhodol v neprospech obvineného.

Povedané inými slovami, keďže obvinený nepodal proti dovolaním napádanému výroku o treste riadny opravný prostriedok a ani nedošlo k zmene tohto výroku v jeho neprospech na podklade odvolania prokurátora, nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Z dôvodu nesplnenia procesnej podmienky dovolania najvyšší súd postupom podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. Z. odmietol, pretože nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 Trestného poriadku.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.